

Sygn. akt V KO 20/22

POSTANOWIENIE

Dnia 5 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 5 maja 2022 r.

w sprawie z wniosku **A. K.**

o wznowienie postępowania

zakończonym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 17 listopada 2021 r., sygn. akt II AKz [...],

utrzymującym w mocy zarządzenie

z dnia 25 sierpnia 2021 r., sygn. akt V Ko [...],

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w Ł., sygn. akt IV Kp [...]

na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

wniosek o wznowienie postępowania pozostawić bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

W pismach datowanych na dzień 14 grudnia 2021 r. oraz 7 lutego 2022 r., które do Sądu Najwyższego wpłynęły w dniu 11 marca 2022 r. (data prezentaty) – A. K. wniósł o wznowienie postępowania zakończonym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 listopada 2021 r., sygn. akt II AKz [...], utrzymującym w mocy zarządzenie z dnia 25 sierpnia 2021 r., sygn. akt V Ko [...], o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w Ł., sygn. akt IV Kp [...].

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jest niedopuszczalny z mocy ustawy i w konsekwencji winien zostać pozostawiony bez rozpoznania.

Przepisy rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego, precyzujące jakie postępowania podlegają wznowieniu, obejmują swym zakresem postępowania sądowe w przedmiocie procesu, a zatem dotyczące odpowiedzialności prawnej oskarżonego, w tym dopuszczalności procedowania w tej materii, a także postępowania sądowe odnoszące się do odpowiedzialności odszkodowawczej z tytułu niesłusznego pozbawienia wolności, ewentualnie te postępowania uboczne, które nie są związane z zasadniczym nurtem procesu, ale mają charakter autonomiczny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dn. 20.05.2010 r., V KO 47/10, OSNKW 2010, nr 8, poz. 73).

Tymczasem A. K. w swoim wystąpieniu domagał się *de facto* wznowienia postępowania o wznowienie postępowania, a ściślej postępowania, którego wynikiem była odmowa przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania. Przedmiotem tego postępowania nie była zatem odpowiedzialność prawna, ani inna kwestia uboczna niezwiązana z postępowaniem odnośnie do tej odpowiedzialności, lecz problem dopuszczalności samego wznowienia postępowania. W orzecznictwie słusznie wskazano, że nie jest możliwe wznowienie zarówno na wniosek strony, jak i z urzędu samego postępowania o wznowienie – i to zarówno w sytuacji, gdy będzie ono zakończone uprzednio prawomocnym orzeczeniem sądu o oddaleniu wniosku strony, jak również w przypadku stwierdzenia braku podstaw do wznowienia postępowania z urzędu (por. ww. postanowienie Sądu Najwyższego wydane w sprawie o sygn. V KO 47/10). Ta konstatacja uprawniona jest również w odniesieniu do sytuacji, w której postępowanie zakończone zostało prawomocnym postanowieniem sądu o utrzymaniu w mocy zarządzenia o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec niedopuszczalności wznowienia z mocy ustawy.

Biorąc powyższe pod uwagę, wniosek A. K. o wznowienie postępowania – na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. – należało pozostawić bez rozpoznania, gdyż jest on niedopuszczalny z mocy ustawy.

